

Gudstjeneste i Lille Lyngby Kirke

den 26. december 2014

Kirkedag: 2. juledag/A

Tekst: Matt 23,34-39

Salmer:

SK:

LL: 114 * 122 * 128 * 130 * 473 * 109

Henning Nabe-Nielsen, sygehuspræst ved Rigshospitalet, kalder fortællingen om Stefanus for juletidens sure asie, der forhindrer, at man får kvalme af alt det fede og søde. Og han skriver videre om 2. juledag: "...minder om, at julens fred ikke er en fred for noget som helst, men det er en fred midt i hvad som helst. Julens budskab om, at vi har Guds velbehag, giver os fred i sjælen og frihed fra al behagesyge. Vi kan løfte hovedet og forventningsfuldt se efter Ham, der kommer. Men den, der ser op og ikke bøjer nakken, risikerer meget nemt at få nogen over den." (citater fra Prf.blad. 49/1158).

"Juletidens sure asie". Nu har vi jo lige haft det så hyggeligt. Og det er slet ikke til at forestille sig, at hyggen fra krybberummet, som har spredt sig til vore hjem og vore kirker, ikke bare kan fortsætte. Selvfølgelig tager vi det med os ud i hverdagen efter disse helligdage. Vi kan og vil jo ikke være det foruden. Det har gjort os så godt. Og så ligger det jo tykt i luften 2. juledag, at det fortsætter ikke.

Det fortsatte ikke for ham, der var centrum i al hyggen. Han som var og er Guds fred til mennesker, blev på ufredeligste vis modsagt og modgået. Han endte på korset, og helt som det gik Stefanus år senere, blev han offer for massepsykose og flokmentalitet, der mente at have retten på sin side. Jesus havde rodet op i deres forestillinger om Guds retfærdighed, og han

havde skabt religiøs ufred blandt de ledende religiøse autoriteter, og nu skulle der skabes fred. Derfor måtte Jesus dø.

Der er nogle paralleller mellem korsfæstelsen af Jesus og steningen af Stefanus. Begge beder for deres bødler; begge befaler deres ånd i Guds hænder (Stefanus dog i Jesu hænder, hvilket Jesus jo ikke så godt selv kunne, da hans hænder var spændt langt ud fra hinanden). Men der er også afgørende forskelle: Jesus råber: Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig. Stefanus siger: Nu ser jeg himlen åben og Menneskesønnen stå ved Guds højre side. Da Jesus dør, råber han. Da Stefanus dør råber forsamlingen. Fælles for dem begge er, at det sker uden for byen.

Og udenfor, det er stedet, hvor vi anbringer dem, der truer vores fred. Vi anbringer dem uden for samfundet i fængsler, som truer os på legemet og vor ejendomsret ved deres vold og forbrydelser. Sådan må det sikkert være. Men vi anbringer også dem uden for, som truer vores opfattelse af det rigtige. Mobning og udelukkelse af fællesskaber af mennesker sker ofte med samme begrundelse, som massehysteri og flokpsykose altid har handlet: Vi ved, hvad der er rigtigt, og du falder udenfor, for du er ikke som os – har vi besluttet i fællesskab; måske i stiltiende fællesskab, for der vil altid være medløbere, der egentlig ikke ved, hvad det handler om, men blot gør som de andre, for de ved, at gør de ikke det, bliver de det næste offer. Det sker i skoleklasser, det sker på arbejdspladser blandt voksne, i foreningslivet, i samfundslivet, i medierne, når stjernerne pilles ned af piedestalerne. Det sker endnu.

Det sker også i kirken. Til tider dukker emner og bevægelser op, som i tolerancens og åbenhedens hellige navn proklamerer, at kirkens tolerance og åbenhed kun kan bevares ved at sætte nogle udenfor, og derved ikke tolerere og give plads for

anderledes tænkende og troende. Debatterne i kirken de senere år taler jo deres tydelige sprog og har sat deres endnu tydeligere spor.

Den fred, vi skaber, er næsten altid på nogens bekostning og lukker også ofte nogen ude. Og det er også resultatet selv om masse-euforien bygger på et forkert eller et selvbestaltet rigtigt grundlag.

2. juledag har denne dobbelthed i sit budskab, at således gik det krybbebarnet, således gik det Stefanus, således er det gået profeter og vise mænd længe for de to, og således vil det også gå så længe verden står. Og dobbeltheden kommer så frem deri, at det lyder der også et kald til at stå op imod, således som det lød til GT-profeten Jeremias.

Skal vi skære det lidt ud i pap, så går vi ud af julen med budskabet om, at Guds fred er kommet til jord, og bringer vi det budskab med udenfor julen, så vil vi blive modsagt og modgået, måske på meget ufredelig vis. Vi har ikke en mentalitet der gør, at vi slæber folk hen på torvet og stener dem, men den mentale stening og henrettelse kan gøre lige så stor skade og have vital betydning for offeret.

Det paradoksale er jo, at offeret ikke er den udsatte. Bevægelsen, der går os imod, er netop blevet offer for ufredens midler og argumenter, så den fred, de forfægter, har de for længst sat over styr. Men det er ikke nemt og se i hysteriets selvretfærdighed.

Derfor er julens budskab også provokerende for denne verdens magthavere og for massernes selvbestaltede magt. Englene forkynder Guds fred til mennesker med Guds velbehag. Det ses hos Stefanus. ”Han havde fred i troen på, at han havde Guds

velbehag, og derfor behøvede han ikke at behage andre. Den, der giver sig Gud i vold, er ikke i andres vold, uanset hvor meget de så binder og undertrykker ham.” ”Stefanus så ikke ind i en afgrund af udstødelse, ensomhed og mørke.” (citater som ovenfor.)

...han har Gud i syn og sind,
dybt han ser i Himlen ind,
råber, mens de øren stoppe:
Jesus står i glans deroppe. (DDs 128,4)

Stefanus oplevede, hvad der blev sagt til Jeremias: ”De skal angribe dig, men ikke overvinde dig, for jeg er med dig og redder dig, siger Herren”

Vi kan godt tabe slaget og alligevel vinde krigen. For det handler ikke om os, og det handler ikke om medaljer og hædersomtale, og det handler heller ikke om, hvorvidt vi såres eller slås ihjel eller ej. Det handler om Jesus som Guds fred til mennesker. Det handler om, at fred med Gud har ikke andre veje til mennesker end Jesus. Vi må med udgangspunkt i julens budskab sige til mennesker: Dér i krybben ligger Guds fred til mennesker. Og ligegyldigt hvor mange smarte måder mennesker kan finde på at modgå os eller vise os andre veje til Guds Fred, så må vi hele tiden sige: Uanset, hvor mange krumspring vi gør, hvis ikke vi går til krybben, så går vi fejl. Guds fred er lige dér, og du er velkommen til at gå ind til barnet.

Det handler om, at det budskab siges, også om det må være en modsigelse af den menneskelige ondskabs magtredskaber. Så må det siges, at Gud er på offerets side. Og Han har med krybberummet åbnet en dør, hvori vi ser Himlen åben, og nu den opstandne ved Hans højre side.

Evangeliet om Guds fred vil fremkalde modsigelse. Vi taber først rigtig krigen, hvis ikke vi stiller os på offerets side og taler imod; hvis ikke vi stiller os ved siden af barnet, så vinder vi måske nok slaget, men vi taber krigen. De egentlige ofre i evangeliets modsigelse er de, der sætter sig uden for Guds fred. Dem bør vi have ondt af og kæmpe mod for at kæmpe for dem og Guds fred til dem, helt som Jesus og Stefanus bad for sine bødler. Vort værn og vort våben skal være fredsbarnet fra Gud. Som hønen samler sine kyllinger under vingerne, vil han samle os i sin himmelske herlighed, som ikke er krybberummets modsætning men egentlige fylde.

Det er fra Betlehem, sandheden lyder:
Barnet er givet til frelse og fred! (DDS 130,5)

Ære være Gud i det højeste og på jorden!
Fred til mennesker med Guds velbehag!